

Nairobi-møtets anbefalinger om misjon og dialog

I Nairobi-rapporten «Kristus frigjør og forener», utgitt av Mellomkirkelig råd for Den norske kirke var generalforsamlingens anbefalinger ikke tatt med. Vi bringer her to av disse dokumentene som særlig angår den misjonerende kirke.

Red.'s ann.

SEKSJON I

Anbefalinger

Vi, delegatene ved Kirkenes Verdensråds femte generalforsamling i Nairobi, har fått dele en stor økumenisk opplevelse i det å forkynne Jesus Kristus som Herre og Frelser ut fra temaet «Jesus Kristus frelser og forener».

Vi innbyr alle våre brødre og søstre rundt om i verden til å tenke gjennom noen av de spørsmål som ble reist i Nairobi, og å slutte seg til oss i denne pågående prosessen. Vi ber alle som er engasjert i Kristi disippeltjeneste, om sammen med oss å bekjenne ham i denne økumeniske bevegelse skapt av Den Hellige Ånd.

I denne økumeniske disippeltjenestens ånd som engasjerer oss, innbyr vi våre medkristne til å dele med oss følgende anliggender som *vi anbefaler overfor KVs medlemskirker*:

1. At kirkene bruker rapporten fra Seksjon I i generalforsamlingen – å bekjenne Kristus i dag – som studiemateriale i lokale menigheter, idet rapporten blir oversatt til de språk som tales i deres land eller område;

2. At kirkene og de lokale menigheter finner veier for å bringe innholdet i rapporten om å bekjenne Kristus i dag inn i deres egne kulturelle, sosiale, politiske, økonomiske og kirkelige strukturer slik at hele evangeliet kan bli forkynt for alle mennesker i enhver situasjon;

3. At kirkene oppmuntrer og støtter studiet av kommunikasjon på tvers av kulturgrenser og de kommunikasjonsprosesser som kan brukes når det gjelder trosspørsmål og tolkning av Skriften, og at de er særlig oppmerksomme på spørsmålet om hvordan deres egen tolkning av Bibelen er kulturelt betinget;

4. At regionale eller lokale grupper av kirker engasjerer seg i drøftinger basert på bibelstudium og felles erfaring om det felles innhold i deres tro, slik at det kan utarbeides studiemateriale knyttet til deres spesielle situasjon;

5. At kirkene bruker de best utrustede i og utenfor kirken til å skrive salmer, bønner og andre liturgiske tekster knyttet til grunnleggende samtidsengasjement, og å utveksle slike tekster i den økumeniske bevegelse;

6. At kirkene utvikler nye måter å inkludere ved navn i alle menigheters forbønn, de som lider for Kristi navns skyld, og at de troende informeres om situasjonen til de mennesker som blir nevnt. Ingen – fengslet, torturert, plaget eller forfulgt – skulle unngå den bedende kirkes årvåkenhet;

7. At kirkene øker sine anstrengelser for å overvinne barrierer som hindrer felles feiring av nattverden;

8. At kirkene oppmuntrer og støtter en bredere deltakelse på alle kirkelige plan når det gjelder økumeniske studier som angår be-kjennelsen av Kristus, slik som studiet «Å avlegge regnskap for det håp som er i oss»;

9. At kirkene deler med hverandre og med nasjonale/regionale økumeniske råd som de hører hjemme i, erklæringer om tro og teologisk drøfting av aktuelle emner slik at de kan hjelpe hverandre til å sikre at de fattige og de diskriminertes anliggende kan bli hørt i slike erklæringer, og at de mektige og rike får høre sin frihet forkynt. På denne måten kan kirkene få hjelp i sine egne anstrengelser for å forkynne Kristus;

10. At kirkene studerer og engasjerer seg i vedvarende anstrengelser for å utvikle nye metoder for kommunikasjon når det gjelder å uttrykke be-kjennelsen av Kristus i dag, særlig ved å lære av de allment kjente metoder i moderne teaterkunst, film og andre kunstneriske uttrykksformer;

11. At den teologiske utdanning bør omfatte studier i misjon og evangelisering som en naturlig del av pensum;

12. At kirkene studerer forholdet mellom kristen og nasjonal identitet i deres spesielle sammenhenger slik at medlemmene kan få mot til å prioritere sin kristne identitet;

13. At kirker i «forbrukssamfunn» oppmuntrer og også oppretter «mot-kulturelle» fellesskap hvor mennesker aksepteres uten å være «produktive» eller «suksessrike», og på den måten hjelpe medlemmene til å forandre sin forbruksorienterte livsstil;

14. At kirkene anerkjenner og oppmuntrer de mennesker som vitner om Kristus ved hele sitt liv, sin daglige deltakelse og kamp sammen med andre for rettferdighet i kirke og samfunn, og at denne spesielle utrustning og dette engasjement blir akseptert som et middel til å utvide horisonten for kirkens tjeneste for alle mennesker;

15. At kirkene hjelper kristne grupper og fellesskap i og utenfor de kirkelige strukturer, til å ha kontakt med hverandre og med kirkene, å møtes, utveksle og utvikle felles planer og aksjoner;

16. At kirkene erkjenner behovet for å høre og se Kristus forkynt av kristne fra andre deler av verden, særlig de kirker som tradisjonelt har sendt misjonærer til andre land, men aldri har mottatt misjonærer; vi trenger å oppmuntre en tverr-kulturell misjon på seks kontinenter og å dele vår utrustning og våre beste metoder for evangelisering;

17. At kirkene vurderer i hvilken grad deres misjonsstruktur fordunkler bekjennelsen av Kristus, og studere årsakene til og de forskjellige sider ved ønsket om et moratorium som er satt fram av enkelte kirker i deres engasjement for større effektivitet i misjonen;

18. At kirkene finner frem til utvekslingsmetoder og to-veis kommunikasjon mellom kirkeledere og menighetsmedlemmer (f.eks. høringer og konsultasjoner om viktige spørsmål for lekfolket) for å berike den felles bekjennelse av Kristus;

19. At de som leder andre (f.eks. lærere i teologi, biskoper, folk i kirkeadministrasjonen etc.), står i personlig forhold til og er engasjert i det evangeliserende arbeid på «grasrotplanet»;

20. At kirker med forskjellig kulturell bakgrunn innenfor flerkulturelle samfunn ikke bare snakker med hverandre om å be-kjenne Kristus, men forkynder Kristus sammen;

21. At kirker i en lokal situasjon samarbeider om:

- a. å studere den aktuelle situasjon og utfordringen den innebærer for kirken,
- b. å arbeide for å dekke samfunnets behov på en måte som fører til selvhjelp og helhet,
- c. å lide i solidaritet med mennesker som ikke kan hjelpes til en endret situasjon (f.eks. de som sørger) eller som de kjemper for å hjelpe (f.eks. ofre for diskriminering).

SEKSJON III.

Anbefalinger til kirkene

Følgende forslag som har utgangspunkt i rapporten fra Seksjon III, anbefales av kirkene i deres ulike sammenhenger der kristne søker fellesskap med mennesker av forskjellig religion, kultur og ideologi:

1. *Forberedelser innen kirkene*

a. Studium av Bibelen så vel som av kirkenes tradisjoner, for å kunne belyse betydningen av utvidet fellesskap, og for å avklare grunnlaget i vår religion når det gjelder å søke fellesskap med alle mennesker. Dette studium skal hjelpe oss til å sette Kristi enestående stilling i forhold til Guds videre virke blant alle folkeslag og i hele verden. Et slikt studium vil også hjelpe oss til å unngå forvirring eller kompromiss, og til å inspirere til kritisk åpenhet overfor andre.

b. Positive og kritiske studier av religioner og ideologier til mennesker som kristne er flettet sammen med i felles skjebner her på jorden, også andre folkeslags oppfatninger og misforståelser om kristne påstander.

c. Gransking og revidering av vår katekisme, liturgi og teologi – hvor det er mulig, med assistanse av mennesker fra andre religioner – for å fjerne alle karikaturer og fordreininger av andre folkeslags religioner, kulturer og ideologier, og i undervisningen om andre religioner ved teologiske institusjoner.

d. Studium og drøfting av den gjensidige innflytelse og gjennomtrenting (interpretation) kristendom og opprinnelige elementer i alle religiøse og kulturelle omgivelser har på hverandre.

e. Fortsatt drøfting av forholdet mellom dialog og evangelieforkynnelse på regional og lokal basis, idet en tar i betraktning aktuelle dialogeksperimenter med mennesker fra ulike religioner og ideologier.

f. Gjøre medlemmene av våre kirker kjent med det vide spekter i vår kristne arv som strekker seg fra gamle, orientale kristne tradisjoner i Asia til nåtidens religiøse skikker, f. eks. i uavhengige afrikanske kirker.

2. *Søken etter fellesskap*

a. På et utvalgt og eksperimentelt grunnlag virkelig å fremme dialog og samarbeid med mennesker av andre religioner og ideolo-

gier om felles interesse, og å vurdere oppnådd erfaring for å kunne bedre kvaliteten og utvide rekkevidden av dialog og samarbeid.

b. Å bygge opp friheten og enheten i det kristne fellesskap i lokale menigheter ved å fjerne alle skranker på grunn av kultur, alder, kjønn, klasse og rase i fellesskapet for å kunne skape en ny atmosfære av forståelse mellom ulike kulturer, religioner og ideologier, og også mellom gammel og ung, menn og kvinner.

3. *Deltakelse i dialog*

a. Etablere prinsipper og grunnlag for dialog i hver kulturell og geografisk sammenheng, slik som overensstemmelse i utdanningsnivå og holdninger hos deltakerne, forpliktelse overfor egen religion og overbevisning og samtidig en positiv holdning til andres, klar definisjon av dagsorden eller emne, utgangspunkt og målsetting osv.

b. Lære av erfaringene til andre som allerede er engasjert i dialog.

c. Forberede folk tilstrekkelig for dialog og samarbeid.

4. *Dele det åndelige*

a. I en verden hvor kristne stadig kommer i nærmere kontakt med regler og skikker i øst-asiatiske religioner og med deres tradisjonelle eller opprinnelige religiøse arv, bør kirkene hjelpe kristne både til korrekt å vurdere betydningen og følgene av disse, og å gå tilbake til glemte og neglisjerte sider ved kirkens egen religiøse arv for igjen å kunne tilegne seg det som er verdifullt i den aktuelle sammenheng.

b. hjelpe kristne til å se det som kan være demonisk forførende eller farlig villedende i enhver religiøs eller åndelig tradisjon.

c. Sjelesørgerisk omsorg både for dem som føler seg truet ved risikoen denne åndelige kontakt innebærer, og for dem som hevder de blir rikere i sin kristne tro gjennom erfaringer av slikt fellesskap, den gjensidige dialog mellom de to grupper.

5. *Økumenisk drøfting av religioner, kulturer og ideologier*

a. Klargjøring av terminologi: er det for eksempel klokt å tilegne seg begrep som «utvidet økumenisme» for å søke utvidet fellesskap utenfor kirkene, eller er dette åpent for forvirring og misforståelse?

b. Kristne fellesskap i ulike land bør oppmuntres til å finne og uttrykke sin kulturelle identitet, men også til å vurdere den kritisk. Resultatene av slike studier kunne deles på det ekumeniske plan.

c. Dypere analyse og åpnere forståelse av årsakene til gjensidig mistillit mellom religioner og ideologier; drøfting av hvordan gjensidig tillit kan fremmes uten at aktsomhet settes til side; behovet for å fremme både identitet og åpenhet.

d. Undersøkelse av spenninger i det kristne fellesskap på grunn av motstridende ideologiske engasjement, og fremme av den indre dialog mellom ulike ideologiske leire i kirkene.

e. Virkelig samarbeid mellom folkeslag av forskjellige religioner, kulturer og ideologier i fellesprogram på et spesielt område til fremme for sosial rettferdighet og menneskelig verdighet; dette kan organiseres av mennesker med forskjellig religiøs overbevisning, med forskjellige ideologiske meninger, begge, eller hva omstendighetene tilsier.

6. *Nødvendige kirkestrukturer*

a. Å leve i dialog kan være viktigere enn organisert dialog. Organisert eller leilighetsvis dialog kan lede til en situasjon der en lever i dialog, og der religiøse samfunn kan søke å løse konflikter som oppstår mellom dem, i en atmosfære av gjensidig tillit og fredelige drøftinger.

b. Kirker bør produsere eller finansiere undervisningsprogram (inkludert lærebøker og pensum) for å fremme tverr-religiøs forståelse av og samarbeid om visse spesielle og grunnleggende spørsmål. I visse land kunne kirker påvirke regjeringene til å gå i gang med slike program. I enkelte tilfelle kan slike program støttes i fellesskap av ulike religiøse samfunn for å få upartiske og korrekte presentasjoner av hver religions synspunkter ved dens tilhengere.

c. Kirkenes Verdensråds undergruppe «Dialogue with People of Living Faiths and Ideologies» står til kirkenes disposisjon; for å overføre erfaring i et område til andre områder; for å fremme og forbedre lokale og regionale dialogprogram; for å samle informasjon og erfaring og gjøre det tilgjengelig for kirkene; og for å oppmuntre studieprosjekter og praktiske tiltak på alle plan i samfunnet.